

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 33/2022-47

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a zo sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Jozefom Polákom, Aleja Slobody 1890/50, Dolný Kubín, proti príkazu prokurátorky Okresnej prokuratúry Námestovo č. k. I PO-V-9/2020/5507 z 23. októbra 2020, uzneseniu prokurátorky Okresnej prokuratúry Námestovo č. k. Pv 452/20/5507 z 9. novembra 2020, uzneseniu prokurátora Krajskej prokuratúry v Žiline č. k. 1 Kpt 475/20/5500 z 15. decembra 2020 a písomnému upovedomeniu generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. k. XVI/2 Pz 11/21/1000 z 22. marca 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 28. mája 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky vo veci namietaného porušenia základného práva na inú právnu ochranu (sťažovateľkou nesprávne označeného základného práva na súdnu ochranu) podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), porušenia čl. 13 ods. 4 ústavy (sťažovateľkou nesprávne označeného práva na zdržanlivosť a zákonnosť pri obmedzovaní základných práv a slobôd), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd [ďalej len „listina“ (sťažovateľkou označeného práva domáhať sa ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne)], práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru a práva vlastníť majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) príkazom prokurátorky Okresnej prokuratúry Námestovo (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k. I PO-V-9/2020/5507 z 23. októbra 2020 (ďalej len „napadnutý príkaz okresnej

prokuratúry“), uznesením okresnej prokuratúry č. k. Pv 452/20/5507 z 9. novembra 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry“), uznesením prokurátora Krajskej prokuratúry v Žiline (ďalej len „krajská prokuratúra“) č. k. 1 Kpt 475/20/5500 z 15. decembra 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajskej prokuratúry“) a písomným upovedomením generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) č. k. XVI/2 Pz 11/21/1000 z 22. marca 2021 (ďalej len „písomné upovedomenie generálneho prokurátora“).

2. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Dolný Kubín, odboru kriminálnej polície ČVS: ORP-449/2-VYS-DK-2020 zo 14. októbra 2020 bolo podľa § 199 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) začaté trestné stíhanie vo veci zločinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 3 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení účinnom v čase skutku (ďalej len „Trestný zákon“). Napadnutým príkazom okresnej prokuratúry boli zaistené peňažné prostriedky na bankovom účte patriacom sťažovateľke a vedenom v peňažnom ústave [REDAKOVANÉ], vo výške 103 053,74 eur. Sťažovateľka z dôvodu zaistenia peňažných prostriedkov na bankovom účte požiadala podľa § 95 ods. 8 Trestného poriadku o zrušenie ich zaistenia a o tejto jej žiadosti rozhodla okresná prokuratúra napadnutým uznesením tak, že jej žiadosť zamietla. Proti uzneseniu okresnej prokuratúry podala sťažovateľka sťažnosť, o ktorej rozhodla krajská prokuratúra podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku jej zamietnutím ako nedôvodnej. Sťažovateľka napadla uznesenie krajskej prokuratúry návrhom na postup podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku, o ktorom rozhodol generálny prokurátor písomným upovedomením, ktorým sťažovateľke oznámil, že jej návrhu nevyhovel.

II.

Argumentácia sťažovateľky

3. Sťažovateľka rozporuje právne závery vyplývajúce z rozhodnutí orgánov prokuratúry vo viacerých rovinách, pričom v súhrne ich považuje za „nesprávne, arbitrárne a v rozpore so zákonom i Ústavou, pričom v dôsledku napadnutých rozhodnutí a nezákonného postupu, ktorý predchádzal ich vydaniu došlo k porušeniu práv a oprávnených záujmov sťažovateľky...“. Podľa sťažovateľky „napadnuté uznesenia vychádzajú z nedostatočne zisteného skutkového stavu“ a „boli vydané v rozpore so zákonom“.

4. Vo vzťahu k zaisteniu peňažných prostriedkov na účte sťažovateľka na prvom mieste namieta nedoručenie napadnutého príkazu okresnou prokuratúrou do dňa podania ústavnej sťažnosti, pričom k zaisteniu peňažných prostriedkov došlo už 20. októbra 2020, a nie 23. októbra 2020, ako tvrdí samotná okresná prokuratúra. Zo skutočnosti nedoručenia napadnutého príkazu okresnej prokuratúry sťažovateľka odvodzuje nezákonnosť postupu okresnej prokuratúry, keďže ide o formu rozhodnutia, proti ktorému je prípustný opravný prostriedok. Vychádzajúc s legálnej dikcie § 95 Trestného poriadku, tvrdí, že zaistené prostriedky neboli určené na spáchanie trestného činu, neboli použité na spáchanie trestného činu a nie sú výnosom z trestnej činnosti, a preto je ich zaistenie nedôvodné. Navyše „Kým v príkaze na zaistenie porušovateľa 3/ sa považujú dotknuté peňažné prostriedky za vec dôležitú pre trestné konanie a za výnos z trestnej činnosti, v prvostupňovom uznesení

o zamietnutí žiadosti o zrušenie zaistenia už OP hovorí o tom, že tieto prostriedky boli určené na spáchanie trestného činu a v druhostupňovom uznesení ich, KP považuje za nástroj trestnej činnosti a výnos z trestnej činnosti.“. Ku kúpnej zmluve z 27. augusta 2020 uviedla, že nadobudla do vlastníctva v nej uvedené nehnuteľnosti, za ktoré aj zaplatila kúpnu cenu z vlastných peňažných prostriedkov, a že tieto nehnuteľnosti nadobudla na účely ich ďalšieho odpredaja inej spoločnosti za vyššiu cenu než bola nadobúdacia cena, k čomu napokon nedošlo, a to z dôvodu odstúpenia od zmluvy o budúcej zmluve obchodným partnerom. V dôsledku toho sťažovateľka stratila záujem na kúpe nehnuteľností podľa zmluvy z 27. augusta 2020 a tieto po vysvetlení celej situácie za odplatu ponúkla [REDAKOVANÉ] ako konateľovi spoločnosti [REDAKOVANÉ], ktorý trval na tom, aby v kúpnej zmluve na strane kupujúceho vystupovala spoločnosť [REDAKOVANÉ], a tento jej vyplatil aj dohodnutú kúpnu cenu vo výške 115 000 eur na účet, na ktorom boli zaistené finančné prostriedky vo výške 103 053,74 eur. Ďalším právnym argumentom svedčiacim v prospech sťažovateľky je právny úkon odstúpenia od kúpnej zmluvy druhým konateľom spoločnosti [REDAKOVANÉ], z ktorého obsahu vyplýva, že považoval kúpnu zmluvu z 27. augusta 2020 za platne uzavretú, k čomu aj ako príklad predložila rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Cdo 48/2010 z 29. februára 2012 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Cdo 111/2008 z 30. júna 2009. V dôsledku toho „*nemožno ani v teoretickej rovine uvažovať o absencii vôle účastníkov kúpnej zmluvy zo dňa 27.08.2020 túto kúpnu zmluvu uzatvoriť a o existencii dôvodu neplatnosti kúpnej zmluvy v zmysle ust. § 37 Obč. zák.*“ a zároveň nastoľuje otázku, že „*Ak by bolo pravdivým tvrdenie oznamovateľa o tom, že spoločnosť [REDAKOVANÉ] nemala vôľu uzatvoriť kúpnu zmluvu so sťažovateľkou, aký dôvod mal potom oznamovateľ [REDAKOVANÉ] vystaviť faktúru č. 01102020 zo dňa 01.10.2020 ?.*“. V súlade so zákonnou dikciou § 95 ods. 4 Trestného poriadku tvrdí, že zaistené peňažné prostriedky na účte „*boli jedinými peňažnými prostriedkami, ktoré mala Sťažovateľka k dispozícii a slúžili na uspokojovanie nevyhnutných životných potrieb.*“. V rámci právneho posúdenia veci sťažovateľka poukazuje aj na § 133 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého uzavrela kúpnu zmluvu s [REDAKOVANÉ], ktorý bol v tom čase konateľom spoločnosti [REDAKOVANÉ], a teda bol štatutárnym orgánom oprávneným konať za spoločnosť, pričom obmedzenie konateľského oprávnenia nie je proti tretím osobám účinné a nebolo jej povinnosťou ako zmluvnej strany zisťovať prípadné obmedzenie konateľského oprávnenia [REDAKOVANÉ]. Teda „*právny účinok... vnútorných obmedzení je dokonca vylúčený aj v prípade, že tieto obmedzenia boli zverejnené.*“. Dokonca sa sťažovateľka domáha ochrany práv, ktoré ako tretia osoba nadobudla v dobrej viere, k čomu aj predkladá príslušné rozhodnutia vyšších súdnych autorít. Napokon samotná kúpna zmluva z 27. augusta 2020 bola riadne posúdená v rámci konania o povolenie vkladu vlastníckeho práva Okresným úradom Námestovo, ktorý ako katastrálny úrad povolil vklad vlastníckeho práva sťažovateľky do katastra nehnuteľností. Aj táto právna okolnosť ostala opomenutá v rozhodnutiach orgánov prokuratúry. Napokon z dôvodu vydania predbežného opatrenia Okresným súdom Námestovo, ktorý svojím uznesením č. k. 7 C 57/2020 z 21. októbra 2020 zakázal sťažovateľke nakladať s nadobudnutými nehnuteľnosťami a zaťažiť ich záložným právom, zabezpečovacím prevodom práva, vecným bremenom a pod., je zároveň aj zaistenie jej peňažných prostriedkov na účte neproporcionálnym zásahom do jej práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu. Práva poškodenej spoločnosti [REDAKOVANÉ], boli zabezpečené aj ďalšími uzneseniami Okresného súdu Námestovo č. k. 5Cb 35/2020 z 21. decembra 2020 (zriadenie záložného práva na obchodný podiel žalovaného) a č. k.

7 Cb 26/2020 z 13. novembra 2020 (zákaz žalovaného nakladať s hnutelným majetkom). Z uvedeného je zrejmé, že majetkové práva poškodenej spoločnosti [REDAKOVANÉ], sú viacnásobne zabezpečené a aj v ich dôsledku je zaistenie peňažných prostriedkov sťažovateľky neproporcionálne. Napokon sťažovateľka predkladá ústavnému súdu zistenie, že v čase podania ústavnej sťažnosti je poškodená spoločnosť [REDAKOVANÉ], opätovne vlastníkom nehnuteľností, ku ktorých prevodu došlo na podklade kúpnej zmluvy z 27. augusta 2020, a to z titulu odstúpenia od predmetnej kúpnej zmluvy.

5. Na podklade predostretej argumentácie sťažovateľka uzatvára, že „*Napadnuté uznesenia ako aj postup pri ich vydávaní a po ich realizácii považujeme za nezákonné, vykazujúce znaky neobjektívnosti v trestnom konaní najmä tým, že prokurátori nedôsledne a nedostatočne zistili právny a skutkový stav veci, závery uvedené v odôvodnení napadnutých uznesení nie sú podložené riadnymi a zákonnými dôkazmi a dôvod na trvanie zaistenia peňažných prostriedkov k dnešnému dňu neexistuje!*“.

6. V petite podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľka ústavnému súdu navrhla, aby po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

«1) „*Upovedomením Generálnej prokuratúry SR sp. zn. XVI/2 Pz 11/21/1000- 10 zo dňa 22.03.2021, uznesením Krajskej prokuratúry Žilina sp. zn. 1 KPt 475/20/5500- 4 zo dňa 15.12.2020, uznesením Okresnej prokuratúry Námestovo sp. zn. OP Námestovo sp. zn. Pv 452/20/5507- 13 zo dňa 09.11.2020 a príkazom Okresnej prokuratúry Námestovo sp. zn. I-PO-V- 9/2020/5507-4 zo dňa 23.10.2020 na zaistenie peňažných prostriedkov boli porušené základné právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, spočívajúce v práve na súdnu ochranu na nezávislom a neutrannom súde, podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, spočívajúce v práve na spravodlivé súdne konanie, podľa čl. 13 ods. 4 Ústavy SR spočívajúce v práve na zdržanlivosť a zákonnosť pri obmedzovaní základných práv a slobôd, podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, spočívajúce v práve vlastníť majetok, podľa čl. 36 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb. spočívajúce v práve domáhať sa ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a neutrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne a podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, spočívajúce v práve na účinný prostriedok nápravy, v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.*“

2) „*Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje Upovedomenie Generálnej prokuratúry SR sp. zn. XVI/2 Pz 11/21/1000- 10 zo dňa 22.03.2021 a vec vracia Generálnej prokuratúre SR na ďalšie konanie.*“

3) „*Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajskej prokuratúry Žilina sp. zn. 1 KPt 475/20/5500- 4 zo dňa 15.12.2020 a vec vracia Krajskej prokuratúre Žilina na ďalšie konanie.*“

4) „*Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Okresnej prokuratúry Námestovo sp. zn. OP Námestovo sp. zn. Pv 452/20/5507- 13 zo dňa 09.11.2020 a príkaz Okresnej prokuratúry Námestovo sp. zn. I-PO-V-9/2020/5507-4 zo dňa 23.10.2020 na zaistenie peňažných prostriedkov a vec vracia Okresnej prokuratúre Námestovo na ďalšie konanie.*“

5) Zároveň sťažovateľka žiada priznať náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 460,88 €, a túto poukázať ich právnemu zástupcovi na účet vedený vo [REDACTED]...»

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu sťažovateľkou označených práv napadnutým príkazom okresnej prokuratúry:

8. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

9. V nadväznosti na citované ustanovenie zákona o ústavnom súde ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej jednou zo základných podmienok prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako podanej oneskorene [§ 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde]. V prípade podania ústavnej sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (IV. ÚS 14/03, II. ÚS 695/2014, III. ÚS 175/2020).

10. Z hľadiska naplnenia § 124 zákona o ústavnom súde a v dôsledku nemožnosti napadnúť príkaz okresnej prokuratúry akýmkoľvek opravným prostriedkom v dôsledku výslovnej dikcie zákona (§ 181 ods. 3 Trestného poriadku, čo bolo sťažovateľke generálnym prokurátorom objasnené na základe aktuálne účinného znenia zákona – bod 28 tohto odôvodnenia) je sťažovateľkou podaná ústavná sťažnosť v tejto jej časti už „*prima facie*“ podaná dávno po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty a zákonná neprípustnosť uplatnenia (aj) mimoriadneho opravného prostriedku neumožňuje použiť na účel zachovania lehoty na podanie ústavnej sťažnosti § 124 zákona o ústavnom súde v jeho poslednej vete (tak ako to zodpovedá ustálenej judikatúre ústavného súdu). Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 109/06, III. ÚS 175/2020).

11. Keďže zmeškanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti nemožno odpustiť a sťažovateľke táto lehota uplynula, ústavný súd túto časť podanej ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej oneskoreného podania.

III.2. K namietanému porušeniu sťažovateľkou označených práv napadnutým uznesením okresnej prokuratúry a napadnutým uznesením krajskej prokuratúry:

12. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Ústavný súd poukazuje na to, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Koncepcia konania o ústavnej sťažnosti je založená na tom, že predstavuje subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 a nasl. ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonnosti, resp. protiprávnosti. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje.

15. Právomoc ústavného súdu je vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom. Teda právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013).

16. Subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, a materiálnou subsidiaritou je myslené to, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý všeobecnému súdu umožní ústavnoprávny prieskum. Pokiaľ právny predpis ustanoví, že v určitej procesnej situácii je príslušný na rozhodovanie o právach a slobodách jednotlivca konkrétny orgán verejnej moci, bolo by zásahom do jeho právomoci a porušením princípu delby moci (čl. 2 ods. 2 ústavy), pokiaľ by iný orgán o týchto právach rozhodoval bez toho,

aby bola daná možnosť príslušnému orgánu na realizáciu jeho právomoci. Obidve tieto hľadiská preto treba reflektovať pri interpretácii a aplikácii jednotlivých inštitútov zákona o ústavnom súde, v danom prípade pre posúdenie prípustnosti ústavnej sťažnosti a príslušnosti ústavného súdu na jej prijatie na ďalšie konanie.

17. Ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry bolo vydané na podklade žiadosti sťažovateľky o postup podľa § 95 ods. 8 Trestného poriadku a sťažovateľka sa mohla proti nemu brániť účinným prostriedkom nápravy, ktorým bola sťažnosť podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku, čo aj využila. Sťažovateľka podala proti napadnutému uzneseniu okresnej prokuratúry sťažnosť podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku, o ktorej rozhodla krajská prokuratúra svojím napadnutým uznesením tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietla. Taktiež proti napadnutému uzneseniu krajskej prokuratúry mohla sťažovateľka využiť účinný prostriedok nápravy, a to návrh na postup podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku, teda sa mohla domáhať zrušenia právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní generálnym prokurátorom, čo aj využila (keďže sa nebráni trestnému obvineniu, vyčerpala tým uplatnenie účinných prostriedkov nápravy). Z hľadiska uplatnenia princípu subsidiarity vyplývajúceho z čl. 127 ods. 1 ústavy a § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde právomoci ústavného súdu preskúmať napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry predchádzala právomoc krajskej prokuratúry a právomoci ústavného súdu preskúmať napadnuté uznesenie krajskej prokuratúry predchádzala právomoc generálneho prokurátora, a to postupom podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku. V dôsledku toho ústavný súd odmieta podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 1 dodatkového protokolu písomným upovedomením generálneho prokurátora:

18. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, v danom prípade iné orgány verejnej moci, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov v rámci im zverených kompetencií legislatívne vymedzených. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Inými slovami, ústavný súd predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú.

19. Súčasťou obsahu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je teda právo účastníka konania na také odôvodnenie úradného rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom tejto ochrany.

20. Skutkové a právne závery orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňované a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody zaručeného v ústave alebo v medzinárodných zmluvách o ľudských právach a základných slobodách.

21. Podstata namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. K podstate vlastníckeho práva už ústavný súd uviedol, že vlastnícke právo ako najdôležitejší vecnoprávny inštitút je charakteristické tým, že prostredníctvom neho sa oprávneným subjektom (vlastníkom) zabezpečuje bezprostredná právna možnosť ovládať veci. Existencia právneho ovládania vecí ako súčasť vlastníckeho práva inkorporuje v sebe možnosť riešenia otázky, komu vec patrí, kto ju využíva a môže ňou disponovať. Podstata vlastníckeho práva spočívajúca v priamom právnom ovládaní veci sa prejavuje v právnom postavení oprávneného subjektu (vlastníka) tak, že jeho právne ovládanie veci je výlučné. Z toho vyplýva, že ho každý musí rešpektovať, proti akémukoľvek nedovolenému zásahu ktoréhokoľvek subjektu je chránené a je možné ho aj právnymi prostriedkami presadiť (PL. ÚS 40/2015). Tieto závery platia aj pre vlastníctvo akéhokoľvek majetku v jeho širšom ponímaní (čl. 20 ods. 1 ústavy).

22. K úlohám právneho štátu patrí vytvorenie právnych a faktických garancií uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd jeho občanov. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní dostupných bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky takéhoto uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd (III. ÚS 60/04, II. ÚS 374/06).

23. Ústavnoprávny prieskum zaistenia peňažných prostriedkov sa (v konkretizujúcej nadväznosti na body 18 až 20 tohto odôvodnenia) v podstate sústreďuje len na tie prípadné pochybenia, v dôsledku ktorých by pre také rozhodnutie chýbal zákonný základ alebo by zjavne nemohlo viesť k naplneniu účelu, ktorý ním má byť dosiahnutý, alebo by v ňom bolo možné vidieť svojvôľu z iného dôvodu. Predmetom tohto prieskumu môže byť aj procesný postup, ktorý zaisteniu peňažných prostriedkov predchádzal.

24. V prvom rade treba uviesť, že peňažné prostriedky zaisťované podľa § 95 ods. 1 Trestného poriadku predstavujú majetok v zmysle čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu a zaistenie samotné je nepochybne opatrením zasahujúcim do základného práva na pokojné užívanie majetku. Na strane druhej treba pripomenúť, že ide o opatrenie dočasné, svojou povahou predbežné a zaisťovacie, ktoré nepredstavuje konečné rozhodnutie vo veci. Nemožno teda hovoriť o „zbavení majetku“, ale svojou povahou ide o opatrenie vzťahujúce sa na obmedzenie „užívania majetku“ podľa čl. 1 ods. 2 dodatkového protokolu. Aj táto norma však musí byť interpretovaná v rámci všeobecného princípu pokojného užívania majetku tak, aby medzi použitými prostriedkami a sledovaným cieľom bol rozumný vzťah proporcionality (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci James a ostatní proti Veľkej Británii z 21. 2. 1986 a podobne).

25. Ústavný súd konštatuje, že pri posudzovaní ústavnosti uvedeného dočasného majetkového zaisťovacieho inštitútu upraveného v § 95 Trestného poriadku vychádzal zo zmyslu a z účelu tohto opatrenia. Zaistenie je inštitútom, ktorý napomáha objasňovaniu závažnej, hlavne hospodárskej trestnej činnosti, ktorého podstatou nie je odňatie peňažných prostriedkov majiteľovi, ale obmedzenie dispozičného práva s nimi tak, aby nemohlo dôjsť k ich zneužitiu. Ide o obmedzenie vlastníckeho práva dotknutého subjektu, avšak v rámci výluky z ochrany vlastníctva, ktorá je len pri zachovaní

v zákone špecifikovaných podmienok primeraná cieľu sledovanému právnou úpravou, ktorým je náležité zistenie trestných činov a spravodlivé potrestanie ich páchatel'ov, ako aj snaha v čo najvyššej možnej miere eliminovať škodu spôsobenú prípadnou trestnou činnosťou.

26. Podľa § 95 ods. 1 Trestného poriadku zaistenie peňažných prostriedkov možno vykonať, ak zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že peňažné prostriedky sú určené na spáchanie trestného činu, na jeho spáchanie boli použité („nástroj trestnej činnosti“) alebo sú výnosom z trestnej činnosti. Tento záver nemusí byť na začiatku plne hodnoverný, lebo nie je ani konečný, pretože môže byť ďalším šetrením vyvrátený, ale musí byť vždy logicky odôvodnený v zmysle kritérií či aspoň zásad odvodených z aplikovanej právnej normy pri rešpektovaní ústavného príkazu uvedeného v čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 4 ústavy.

27. Za tejto situácie sa ústavný súd sústredil na posúdenie otázok, či písomné upovedomenie generálneho prokurátora aj v spojení s dôvodmi vyplývajúcimi z napadnutého uznesenia krajskej prokuratúry majú zákonný podklad a vedú k naplneniu jeho účelu a či netrpia prejavom svojvôle.

28. Z obsahu písomného upovedomenia generálneho prokurátora v podstatnom vyplýva, že poukazom na judikatúru ústavného súdu odôvodnil ústavnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri zaistení peňažných prostriedkov na účte podľa § 95 Trestného poriadku v prípadoch objasňovania závažnej, hlavne hospodárskej trestnej činnosti, ktorého podstatou „*nie je odňatie peňažných prostriedkov majiteľovi, ale obmedzenie dispozičného práva s nimi tak, aby nemohlo dôjsť k ich zneužitiu. Ide o obmedzenie vlastníckeho práva dotknutého subjektu, avšak v rámci výluky z ochrany vlastníctva, ktorá je len pri zachovaní v zákone špecifikovaných podmienok primeraná cieľu sledovanému právnou úpravou, ktorým je náležité zistenie trestných činov a spravodlivé potrestanie ich páchatel'ov, ako aj snaha v čo najvyššej možnej miere eliminovať škodu spôsobenú prípadnou trestnou činnosťou.*“. Zdôraznil, že tento zákonom predostretý cieľ bol sledovaný aj v sťažovateľkinom prípade a závery podriadených orgánov prokuratúry neboli spochybnené ani zmenou dôkaznej situácie spočívajúcej v zmene vlastníka sporných nehnuteľností na pôvodného vlastníka, keďže „*generálny prokurátor... pri rozhodovaní o mimoriadnom opravnom prostriedku posudzuje zákonnosť a opodstatnenosť uznesenia ako aj zákonnosť konania, ktoré mu predchádzalo, podľa právneho a skutkového stavu existujúceho v čase rozhodovania... k 15. decembru 2020.*“. K žiadosti sťažovateľky o zrušenie napadnutého príkazu okresnej prokuratúry uviedol, že keďže Trestný poriadok nepripúšťa možnosť jeho napadnutia ani riadnymi, ako aj mimoriadnymi opravnými prostriedkami, tak ho nie je oprávnený zrušiť ani generálny prokurátor. Napokon sa generálny prokurátor venoval námietkam sťažovateľky spočívajúcim v nedoručení napadnutého príkazu sťažovateľke, kde zdôraznil, že jeho doručeniu povinnej osobe musí predchádzať realizácia príkazu, o čom bola okresná prokuratúra informovaná 9. novembra 2020 a 11. novembra 2020 bol zo strany poštového podniku zaznamenaný prvý pokus o doručenie napadnutého príkazu okresnej prokuratúry. K doručeniu napadnutého príkazu okresnej prokuratúry došlo 18. novembra 2020 postupom podľa § 66 ods. 3 Trestného poriadku. Napokon bola ako nedôvodná vyhodnotená aj námietka sťažovateľky o potrebe úhrad životných potrieb zo zaistených prostriedkov z dôvodu, že tieto sa nachádzali na podnikateľskom účte, a nie osobnom účte a primárne sú určené na podnikateľskú činnosť, a nie úhradu životných potrieb, pričom sťažovateľka v tomto smere ani len nedeclarovala oprávnený záujem.

29. Z obsahu napadnutého uznesenia krajskej prokuratúry (aj mimo dôvodov výslovne uvedených v písomnom upovedomení generálneho prokurátora) vyplýva (a na tieto dôvody odkazuje aj generálny prokurátor), že v posudzovanom prípade bolo predpokladaným cieľom konania podozrivého konateľa spoločnosti [REDAKOVANÉ] získať do svojho výlučného vlastníctva majetok spoločnosti [REDAKOVANÉ], pričom pri napĺňaní tohto cieľa mala určitým spôsobom participovať sťažovateľka, ktorá zmluvou z 27. augusta 2020 kúpila od spoločnosti [REDAKOVANÉ], zastúpenej [REDAKOVANÉ] predmetné nehnuteľnosti a zmluvou z 10. septembra 2020 ich predala spoločnosti [REDAKOVANÉ], v ktorej mene konal [REDAKOVANÉ]. Z uvedeného vyplynulo dôvodné podozrenie, že finančné prostriedky vo výške 115 000 eur, resp. v aktuálnej výške 103 053,74 eur boli použité na spáchanie trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona formou fingovaného, resp. iba formálneho zaplataenia kúpnej ceny na novozaložený účet, o ktorom nemal druhý konateľ spoločnosti vedomosť a z ktorého bola finančná suma v krátkom čase prevedená na účet [REDAKOVANÉ]. Z uvedených skutočností bolo odvodené podozrenie, že konateľ spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] mal od počiatku úmysel nakladať bez príslušného schválenia nielen s prevedeným nehnuteľným majetkom spoločnosti, ale i s kúpnu cenou, ktorá mala byť spoločnosti podľa kúpnej zmluvy vyplatená. Zaistená suma mala byť výnosom z trestnej činnosti, o čom svedčí aj to, že finančnú sumu použil podozrivý opätovne na vyplatenie svojho záväzku z kúpnej zmluvy, ktorou mu sťažovateľka nehnuteľnosti spätne predala. V nadväznosti na tento prezentovaný záver krajská prokuratúra podporila postup okresnej prokuratúry pri vydaní napadnutého príkazu a nevyhovení žiadosti podľa § 95 ods. 8 Trestného poriadku. V ďalšom krajská prokuratúra rozporovala právne závery sťažovateľky vyplývajúce z nedoručenia napadnutého príkazu okresnej prokuratúry, čo nemalo mať žiadny vplyv na zaistenie peňažných prostriedkov, realizáciu zaistenia vrátane samotnej zákonnosti tohto postupu. K námietke vecnej nepríslušnosti okresnej prokuratúry z dôvodu vedenia vyšetrovania krajským útvarom Policajného zboru uviedla, že vecná príslušnosť prokuratúr vyplýva z vecnej príslušnosti súdov. K námietke o podstatnej zmene skutkových okolností veci spočívajúcich vo vydaní predbežného opatrenia súdu v civilnom sporovom konaní uviedla, že majetok bol stále vo vlastníctve sťažovateľky, a nie poškodenej spoločnosti, pričom predmetný majetok, ako aj zaistená finančná suma sú/boli výnosom z trestnej činnosti a na posúdenie dôvodnosti samotného zaistenia peňažných prostriedkov nemá vplyv ani odstúpenie od kúpnej zmluvy druhým konateľom poškodenej spoločnosti a dobromyseľnosť sťažovateľky pri uzatváraní kúpnych zmlúv, čo je/bude predmetom ďalšieho vyšetrovania v predmetnej veci.

30. Ustanovenie § 237 Trestného zákona o porušovaní povinností pri správe cudzieho majetku je všeobecne subsidiárnym ustanovením vo vzťahu k tým trestným činom proti majetku, pri ktorých dochádza nielen k spôsobeniu škody na cudzom majetku, ale súčasne tiež k obohateniu páchatel'a či inej osoby, keď práve toto obohatenie na úkor cudzieho majetku je podstatou a zmyslom konania páchatel'a. Ustanovenie § 237 Trestného zákona tak smeruje k postihnutiu úmyselného konania, ktorým vzniká škoda v dôsledku porušenia právnej povinnosti starať sa o cudzí majetok, ale nie nevyhnutne aj k postihu takého konania, ktorým páchatel' seba alebo iného súčasne za škodu tohto majetku obohatí. Toto ustanovenie teda len dopĺňa ochranu poskytovanú majetku na prípady, keď sa nedá preukázať, že osoby, ktoré spravovali cudzí majetok, seba alebo iného obohatili, ale sa preukáže, že svojím konaním spôsobili škodu.

31. S ohľadom na prezentované interpretačné východiská ústavný súd uvádza, že písomné upovedomenie generálneho prokurátora bolo vydané v zmysle jeho kompetenčných oprávnení a je aj náležite odôvodnené. Generálny prokurátor konal v medziach svojej právomoci a v súlade predovšetkým s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku a Trestného zákona, ktoré interpretoval a aplikoval v súlade s ich obsahom, jeho úvahy sú logické, legitímne a právne akceptovateľné. Jeho postup bol v súlade so zákonom a ústavne konformný a po jeho preskúmaní ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť so sťažovateľkou označeným základným právom na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny. Úlohou ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti nie je predostrieť vlastné hodnotenie skutkového a právneho stavu (o čo sa sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti snaží), ale posúdiť či orgány verejnej moci dostatočne rešpektovali garancie vyplývajúce z práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a predostreli dostatok dôvodov na prijatý právny záver. Tento pohľad ústavného súdu nabera na dôvodnosti v kontexte sťažovateľkou predostretej argumentácie, ktorej obsahom je najnovší vývoj dôkaznej situácie. Peňažné prostriedky na sťažovateľkinom podnikateľskom účte boli zaistené 20. októbra 2020 (ako sama uvádza nie 23. októbra 2020), pričom uznesenia Okresného súdu Námestovo č. k. 5Cb 35/2020 z 21. decembra 2020 (zriadenie záložného práva na obchodný podiel žalovaného) a č. k. 7 Cb 26/2020 z 13. novembra 2020 (zákaz žalovanému nakladať s hnutelným majetkom) boli vydané v neskoršom období. Taktiež skutočnosť, že poškodená spoločnosť [REDAKOVANÉ], je od 19. februára 2021 opätovne majiteľom nehnuteľností prevedených kúpnu zmluvou z 27. augusta 2020 na sťažovateľku z dôvodu odstúpenia od tejto zmluvy druhým konateľom poškodenej spoločnosti, je skutočnosťou, ktorá nemala vplyv na zákonnosť napadnutých uznesení okresnej prokuratúry a krajskej prokuratúry, a právny názor generálneho prokurátora, ktorý ich zákonnosť posudzoval k času ich vydania, je ústavne akceptovateľný. Z dôvodu zmeny právnych a skutkových okolností veci sa mohla sťažovateľka efektívnejšie brániť podaním novej žiadosti podľa § 95 ods. 8 Trestného poriadku, a nie sa domáhať zmeny napadnutých rozhodnutí okresnej prokuratúry a krajskej prokuratúry a písomného upovedomenia generálneho prokurátora podaním ústavnej sťažnosti. K revízii právnych záverov vyplývajúcich z napadnutých uznesení okresnej prokuratúry a krajskej prokuratúry z dôvodu zmeny skutkového stavu nie je ústavný súd kompetenčne zmocnený, keďže nevykonáva dokazovanie, nie je súdom skutkovým a nepredstavuje ďalšiu opravnú inštanciu v trestnom konaní. Ďalej je nepochybné, že vo veci bolo začaté trestné stíhanie pre zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, a to k 14. októbru 2020, a v čase začatia trestného stíhania vo veci a zaistenia peňažných prostriedkov na sťažovateľkinom účte 20. októbra 2020 dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu umocňovala aj dispozícia s predmetným majetkom. Práve k tomu smerujú aj úvahy krajskej prokuratúry, podľa ktorých cieľom konania podozrivého konateľa spoločnosti [REDAKOVANÉ] bolo získať do svojho výlučného vlastníctva majetok spoločnosti [REDAKOVANÉ], pričom pri naplňaní tohto cieľa určitým spôsobom participovala sťažovateľka, ktorá zmluvou z 27. augusta 2020 kúpila od spoločnosti [REDAKOVANÉ], zastúpenej [REDAKOVANÉ] predmetné nehnuteľnosti a zmluvou z 10. septembra 2020 ich predala spoločnosti [REDAKOVANÉ], v ktorej mene konal [REDAKOVANÉ]. Z toho aj vyplynulo dôvodné podozrenie, že finančné prostriedky vo výške 115 000 eur, resp. v aktuálnej výške 103 053,74 eur boli použité na spáchanie predmetného trestného činu. Právna argumentácia sťažovateľky o tom, že nebolo jej povinnosťou skúmať obmedzenie konateľského oprávnenia pri podpise kúpnej zmluvy, a povolenie jej vkladu Okresným úradom Námestovo,

jej konanie v dobrej viere, jej právne úvahy o dôvode odstúpenia od kúpnej zmluvy z 27. augusta 2020 druhým konateľom poškodenej spoločnosti, strata záujmu obchodného partnera o kúpu nehnuteľností (i) boli/budú predmetom preverovania v ďalšom priebehu vyšetrovania a (ii) nevylučujú dôvodnosť začatia trestného stíhania „vo veci“ a (iii) sú polemikou v zákonnej, nie ústavnej rovine, ktorú ústavný súd v tomto kontexte nehodnotí. Navyše časť sťažovateľkinej argumentácie má výslovne zavádzajúci charakter. Svedčia o tom jej úvahy o nedoručení napadnutého príkazu okresnej prokuratúry do dňa podania ústavnej sťažnosti, ktorý si však sťažovateľka prostredníctvom poštového podniku neprevzala (príkaz jej nebol fyzicky doručený, ale bol doručovaný okresnou prokuratúrou a účinky doručenia nastali podľa § 66 ods. 3 Trestného poriadku) tak, ako jej to v príslušnej časti odôvodnenia písomného vyrozumenia zdôvodnil generálny prokurátor. Taktiež jej úvahy o povahe napadnutého príkazu okresnej prokuratúry ako o rozhodnutí, ktoré je možné napadnúť opravným prostriedkom, ktorý uplatniť nemohla, keďže jej nebol doručený, sú vecne nesprávne.

32. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

33. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmieta sťažovateľkou podanú ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. V priamej nadväznosti na tento záver ústavný súd nezistil ani vecne súvisiace porušenie práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu v spojení s čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 4 ústavy.

III.4. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru a porušeniu čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy:

34. Ustanovenia čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy patria medzi základné interpretačné pravidlá tvorby a aplikácie právneho poriadku Slovenskej republiky vyjadrujúce princíp právneho štátu a princíp právnej istoty, ako aj viazanosť štátnych orgánov konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Uvedené základné, resp. všeobecné pravidlá a zásady nemajú charakter samostatne uplatňovaného práva. Ich porušenie možno namietat len súčasne s ochranou konkrétnych základných práv a slobôd zaručených ústavou (resp. medzinárodnou zmluvou). Keďže v posudzovanej veci nebolo zistené porušenie základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, nemohlo dôjsť ani k porušeniu týchto základných interpretačných, resp. aplikačných pravidiel.

35. Z čl. 13 dohovoru vyplýva pre fyzické osoby a právnické osoby právo akcesorickej (druhotnej alebo sekundárnej) povahy na účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom v prípade porušenia ostatných ľudských práv chránených dohovorom (III. ÚS 38/05, II. ÚS 99/2011). Ústavný

súd odkazuje aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej uplatňovanie práva vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí nadväzovať na aspoň obhájitelné tvrdenie (arguable claim) o porušení iného práva chráneného dohovorom (napr. rozhodnutie vo veci Silver a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983). Článok 13 dohovoru sa tak vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131, rovnako nálezy ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 24/2010, IV. ÚS 325/2011, IV. ÚS 90/2013, I. ÚS 241/2019), k čomu v posudzovanom prípade, ako to vyplýva z predchádzajúcich častí tohto odôvodnenia, nedošlo (účinný prostriedok nápravy bol sťažovateľke k dispozícii a bol ňou využitý, avšak bez porušenia sťažovateľkiných práv bezúspešne).

36. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd poukazuje na okolnosť, že tento článok sa týka iba rozhodnutí súdov rozhodujúcich o právach občianskej povahy alebo o opodstatnenosti trestného obvinenia osoby, ktorá je účastníkom konania pred súdom (III. ÚS 206/06, III. ÚS 2/09, II. ÚS 494/2014), čo nie je prípad sťažovateľky. Vecne negatívny záver o porušení dotknutého práva by však aj pri použiteľnosti označeného ustanovenia ako referenčnej normy vyznel rovnako.

37. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmieta sťažovateľkou podanú ústavnú sťažnosť v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

38. Vzhľadom na odmietnutie podanej ústavnej sťažnosti ostalo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími v nej uvedenými návrhmi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. januára 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu